

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΛΙΟ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ).—Ο Προκόπης ο Κολοαυζός, βέροσ Πειραιώτης, έχει τὴν ταβέρνα του στὸ λιμάνι, στὰ Καρβουνιάρικα, καὶ δουλεύει καλὰ καὶ εἰς ἄνετα, δόξα τῷ Θεῷ! Δὲν πουλάει ὄμως μοναχὰ κρασί. Γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ στραβά ἔξωδα, προσεξοφλεῖ καὶ συντάξεις

κι' εὐκολώνει διάφορες φτωχογοναϊκοὺς. Μιά ἀπὸ τὶς χήρες αὐτῆς σμενὴ κι' ὠμορφῆ, τὴ συμπαθεῖ στὸ τέλος, τὴν ἐρωτεύεται καὶ τῆς ζητάει νὰ γίνῃ γυναίκα του. Ἡ ἀπροσάτευτῃ ἡ χηροῦλα δέχεται Γιάννην ὁ γάμος, ὁ Προκόπης ἀποχταίνεται κι' ἕνα παιδί, τὸ Γιάννην, μὰ δὲν εἶν' εὐτυχισμένος. Ἡ γυναίκα του λιώνει σιγά-σιγά, μαραινεται καὶ τοῦ πεθαίνει. Κι' ὁ Προκόπης ἀφοσιώνεται πια στὸ παιδί του, τὸ Γιάννην του, τὸ κωμιάρι του. Τὸν στέλνει στὸ σχολεῖο κι' εἶνε γι' αὐτὸν πατέρας μαζί καὶ μάνα. Τὴ νύχτα αὐτὴ ὁ Προκόπης κοιμισσίνεται μὲ τοὺς φίλους του στὴν ταβέρνα του καὶ τοὺς λέει τὰ παρόπονά του. Ἔχει μετανιώσει ποὺ σπούδασε τὸ παιδί του κι' εἶνε ἕνα ἄφορη νὰ πάσῃ τὸ μυαλό του ἄρα καὶ νὰ τὸ οἶξῃ στὰ μεγαλεῖα. Ὁ Γιάννης ἔχει γυρίσεις τώρα ἀπ' τὴν Εὐρώπη, ἔχει ἐκθέσει ὑποψηφιότητα γιὰ βουλευτῆς. Καλοπατηρεῖται, μήτε στὸν καλὸ κόσμο. Τὴ βραδυὰ αὐτὴ ὁ νέος πηγαινεὶ καὶ βλέπει τὸν πατέρα του στὴν ταβέρνα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Προκόπης τὸν φίλησε τρυφερὰ:

— Νῆσαι συχαρμένον, παιδάκι μου. Ἄν εἶνε νὰ μ' ἀγαπᾶς ἔτσι κάθε φορὰ, μὴν τὸν πετάξῃς μὲ τὶς κλωτσιές. Ἄστονε νὰ μὲ διώχνῃ.

— Μὰ σοὺ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, ἔγω καὶ γιὰ μιά στιγμή, πὼς δὲ θὰ σὲ δεχθῶν, ἔσένα, τὸν πατέρα μου; Γιὰ κίτταξέ με! Δὲ βρῖσκομαι κοντὰ σου, ἐτούτῃ τῇ στιγμή; Δὲν ἤρθα νὰ σὲ ἰδῶ;

— Ἔγω κι' ἐγὼ, παιδί μου; ἔκαμ' ὁ Προκόπης περιλύπος... Ἔδῶ ποὺ καταντήσαμε... Εἶδα τόσα καὶ τόσα...

Ἐκεῖνη τῇ στιγμή ὁ Πάνος, ὁ λαντζέρης, μίηκε ὀρηκτικὰ, χαρούμενον, κρατῶντας μὲ τῶνα χερί τὴ λαμπίτσα τῆς ἀετιλίνης κι' ἀτὸ τὸ ἄλλο τὸ καλαμίδι του μ' ἕνα ψαρκάκι πισωμένο σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀγγύστρια τῆς σαλαγγιάς:

— Ἄφεντικό! Ἄφεντικό! Ἐβρῶνιζε: Δὲν κοιμοῦνται!

Δὲν θάσαι ποιά ταβερνιάρης. Τὸ μαγαζὶ θὰ κλείσῃ.

ψάρια! Ἐρρίξα μαλὰγρα, σαρ-δελοῦφομο καὶ μαζευτήκανε νὰ νά! νά!...

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, μυιγοχαῦτη! τοῦ φώναξε ὁ Προκόπης θυμωμένος.

Μὰ ὁ λαντζέρης, μὴν ἀκούγοντας ἀπ' τὴν χαρὰ του, τὸν ζύγωσε:

— Κῦττα, ἀφεντικό! Εἶνε σαργουδάκι! Ὅχι! Ὅχι! Σαλπίτσα... Ὅχι, ὄχι! Εἶνε μελανουράκι τοῦ γαλάτου!

— Φύγε, μὴ σὲ τσακίσω! φώναξε ὁ Προκόπης κι' ἔκαμε νὰ τὸν κυνήγησῃ.

Ὁ Πάνος, τρομαγμένος, ἔφυγε κατὰ τὴν πόρτα. Κοντοστάθηκε ὄμως στὸ κατῶφλι κι' ἔτοιμος νὰ τὸ ξανασκάσῃ, φώναξε στὸν Προκόπη:

— Μὰ γιατί, ἀφεντικό; Τὰ ψάρια δὲν κοιμοῦνται, σοὺ λέω! μὲ τὸ φεγγάρι βγαίνουνε σιργιάνι!

— Φύγε, πρόσταξε ἄγρια ὁ Προκόπης, μὴ φᾶς τὸ λαδερό στὸ κεφάλι!

Ὁ Πάνος τῶβαλε στὰ τέσσερα. Ὁ Γιάννης ξανάρχισε τὴν κoubέντα, ποῦχε κόψει ἄξαφνα ἡ ἄστεια παρένθεσι τοῦ λαντζέρη:

— Πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς, μπαμπά... εἶπε στὸν Προκόπη: Οἱ δρόμοι μας ἦτανε μοιραῖο νὰ χωριστοῦνε κάποια στιγμή... Ἄς δοῦμε τώρα, πὼς θὰ διορθώσομε τὰ πράγματα...

— Ἄ, ὄχι! Δὲ θέλω νὰ στενωχωρίεσαι, παιδάκι μου! ἔγω τὰ φταῖω ὄλα, πλερώνεις σὺ καὶ τὴν ἀμυαλιά τοῦ πατέρα σου. Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάνω χημικό... Ἐνὰν κρασολόγο. πὼς τοὺς λένε αὐτοὺς... τόσα σπῖτια, τόσα εισοδήματα... Θὰ σκαρώνω μαζί ἕνα ἐργαστάσιο κρασιῶν. Εἶμαι γεννημένος μὲσα σὴ δουλειά... Μὲ βηρτίσανε, ποὺ λέει ὁ λόγος, μέσ' στὸ μούστο... Τὴν ἔβρω ἀτέξω κι' ἀνακατωτὰ θὰ σ' ἐμπαξά στὸ πῖ καὶ στὸ φῖ στὰ μουστικά της, μαζί θὰ πηγαινάμε νὰ βλέπαμε τὸ πρᾶμα σ' ἄμπέλια, ποὺ τρυγᾶνε τὰ κορίτσια μὲ τραγοῦδια... Μαζὺ θὰ πηγαινάμε στὰ πατητήρια, σὶς μουστικές, στὰ βαρέλια, ὅταν τᾶχουμε σὴ θάλασσα καὶ τὸ κύμα ὑπαινέει μέσα μ' ἀφροῦς καὶ τὰ ξεπλένει... Μὰ, βλέπεις, ὁ διάβολος ἔβραλε τὴν οὐρά του! μ' ἔφαγε τὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἡ Εὐρώπη... Μὲ φάγανε ἡ πολιτικὲς ἐπιστήμες... Φωτιά νὰ βάλουμε στὰ Πανεπιστήμια! Κανόνια νὰ στήσουνε στὰ λιμάνια, νὰ βουλιάζουνε τὰ βηρπία ποὺ φεύγουνε!

Ὁ Γιάννης ἔβαλε δυνατὰ γέλια:

— Κι' ὁ κόσμος—εἶπε ἤσυχα—νὰ μείνῃ στὸ σκοταδιὶ νὰ μὴν ἔξῃ τίποτα, νὰ μὴ ληῖ τίποτα... Καὺμένε μπαμπά!

— Καὶ σὰ νὰ μὴ φτάνανε ὄλα' αὐτὰ, ἔακολούθησε ὁ Προκόπης, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν εὐρώπη, ἀπάντησε, γιὰ τὴ συμφοῶ μου, αὐτὴ ποὺ σὲ ξελόγισσε! αὐτὴ ποὺ σ' ἄρπαξε! καὶ ποὺ δὲν εἶνε ἀπὸ μᾶς! Γιατὶ μποροῦσε, βρὲ παιδί μου, νὰ παίρνει μίαν ἄλλη... ποὺ νὰ μὴ μεγαλοπιάνεται τόσο πολὺ. Καὶ νὰ βροῦμε τρόπο νὰ καταλαβθοῦμε σὰν ἀνθρώποι! καὶ νὰ ζήσομε μαζί...

— Ἦτανε μιά σύχη, μιά μεγάλη τὴχη, μπαμπά, εἶπε ὁ Γιάννης, μ' ἀγάπησε, μὲ πήρε, μὲ σήκωσε ψηλά...

— Τόσο ψηλά, τὸν ἔκοψε μὲ βαθὺ στεναγμὸ ὁ Προκόπης, ποὺ δὲ σὲ βλέπω πια, παιδί μου!... Κι' ὕστερα, καλά!... Ἦθελες ν' ἀνέβῃς; δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃς μὲ τὴν ἀξία σου;

— Ὑπάρχουν χιλιάδες νέοι μὲ ἀξία, τοῦ φώναξε ὁ Γιάννης, μὰ δὲ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα! λυώνουν στὸ περιβῶριο...

— Σοῦδωσα τόσα λεφτὰ, ἔκαμε ὁ Προκόπης, κι' ἄμα κλείσω τὰ ματὰ

θά βρή κι' άλλα; δὲ σοὺ φτάνανε;

— Χιλιάδες ἄνθρωποι ἔχουνε λεφτά; κι' ὅμως δὲν κάνουν τίποτα, τοῦ ἀποκρίθη ὁ νέος μὲ πεποίθησι. Πρέπει κανέναν νὰ τᾶχη καὶ τὰ δυὸ, ἂν βέλῃ νὰ μὴ καβαλάῃ στὴ ζωὴ! Τὸ χρέμα καὶ τὴ λάμπη.

— Ὅσο γιὰ λάμπη, πῆρες μπόλικη, παιδί μου, τὴσση, πού με στράβωσε; ἔχασα πειὰ τὸ φῶς μου...

Ἡ φουσαρμάνικα, πού ἀκούγονταν πρὶν μακριά, τώρα ζύγανε πολὺ κοντὰ κι' ὁ μοιρολατρικὸς θρήνος τῆς γέμιζε μὲ πικρὸ μὰ ὑποταγμένο παράνοτο τῆς φευγαρονυχτιά... Σὰν χτύπο σφυριοῦ ἀντιλαλοῦσαν ἀκόμα βαθεῖα, μέσα στοῦ μυαλοῦ τοῦ Προκόπη, τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γιου του... Μάταια, λοιπόν, εἶχε κἀμει τὰ πάντα γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦε στήριζει ἄλλες του τίς ἐλπίδες... Ὅυτε με τὴν ἀξία του, οὔτε με τὰ λεφτά του μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα...

— Κι' ἦταν ἀνάγκη, φώναξε στὸ Γιάννη, νὰ γίνουιν ἔτσι δὲλ' αὐτὰ, λαχανιαστιά, στὸ ἄψε-σβῶς, πρὶν προητάσω νὰ οὐ χαρῶ κι' ἐγώ, ποῦμαι πατέρα σου κι' ἔνα ξερὸ κορμὶ στὸν κόσμο; Ὅλα τὰ χρόνια ποβλεπτες, δνειρευόμενα τὸν ἐρχομὸ σου; ἦρθες γιὰ μιά στιγμῆ, γιὰ νὰ μοὺ φύγης πάλι, γιὰτὶ καὶ τώρα εἶνε, παιδί μου, σὰ νὰ λειψῆς σὲ μακροῦν ταξίδι... Γιατὶ ἦρθες... Γιατὶ δὲν καθόσουνα κεῖ πέρα;... Θὰ ζῶσα γιὰ νὰ οὐ περιμένω... μὰ ἔτσι, τώρα...

— Ποτέ δὲ θὰ με νόησης, μπαμπά—ἔκαμ' ὁ Γιάννης—σὰν κουρασμένους ἀπὸ τὰ παράνοτα τοῦ γέρου... Ναί, ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνουιν δὲλ' αὐτὰ γλήγορα. Κι' ἀνάγκη αἰδερένια; δὲ ζῶμε πειὰ στὸν καιρὸ πού πῆγαυιν ὁ κόσμος με τοὺς ἀραμπάδες τοῦ κύρ Παντελή! Δὲ ζῶμε στὴν ἐποχῆ, πού οἱ ἄ-θρωποι ἀνέβαιναν σιγὰ-σιγὰ, με τὸν Ἰβρώτα τῆς δουλειᾶς τους! Βρισκόμαστε στὸν αἰῶνα πού ὁ Μαρκόνι μ' ἔνα κομμάτι οὐ μιά στιγμῆ ἀπὸ τὴ Ρώμη ἀνάβει τὰ φῶτα στὸ Ρίο Τζανέτρο. Ἡμῶστε μῖα γενιά, νευρική, ἀνυπόμονη, σὰν τᾶλγοια στίε κοῦρσες; τὰ παίζουμε στὸ ζάρι, ἔνα γιὰ ὅλα!... Ὁ κερδιόμενος στὸν ἀφρὸ κι' ὁ χαμένος ἄτατα! Εἰν' ὁ καιρὸς τοῦ μῖα κι' ἔξω... Σοὺ εἶπα πὸν πὸς ἦτανε τὴσση. Ἐ, λοιπόν, δχι!... Αὐτὴ τὴν τὴσση τὴ βρήθησα. Δὲ μ' ἄρπαξε; τὴν ἄρπαξε. Σὰν ἔμαθα ποῖα εἶνε, στο βλαπτορ, τὴ διπλάρωσα. Εἶχα τὸ χρέμα. Αὐτὴ τᾶχη καὶ τὰ δυὸ. Τὸ χρέμα καὶ τὴ λάμπη, πού μοὺ χρειαζότανε... Φοῦχτώσα τὴ στιγμῆ γερὰ νὰ μὴν ἐφεύγη. Δὲ σοὺ λέω πὸς δὲ μᾶρεσε πὸς δὲ μῆλσσε στὴν καρδιά μου; πὸς δὲν τὴν ἀγάπησα; δχι!... Μὰ ἔπρεπε νὰ νικήσω. Δὲ βρήκα λόγια πύρινα μόνάχα, βρήκα δᾶκρυα; ὅλο τὸ μυθιστόρημα τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆ τὴν κέρδισα; μὰ τὸ παιχίδι δὲν τελευτῶσε. Ἐπρεπε νὰ με δεχτοῦνε καὶ οἱ ἄλλοι... κι' αὐτοὶ δὲ θέαυιν νὰ δῶσουνε τὸ κερτίσι τους, στὸ γιὸ τοῦ ταβερνιόρη. Δέκα φορὲς κιντοῦνε αὐτὸς ὁ γάμος. Δέκα φορὲς τὴν ἔχασα, δέκα φορὲς τὴν ξαναπῆρα...

— Τόσο πολὺ σοὺ φάνταζε ἡ γενιά τῆς, ἔκαμ' ὁ Προκόπης περιλῦπος.

— Ποιὸς δίνει δεκάρα γιὰ γενιές! Εἰν' ἔνα σπίτι δυνατὸ, ἀνοιχτὸ στὸν κόσμο; δέχεται τὸν ἀφ-δ: διπλωμάτες, ὑπουργούς, στρατηγούς... Ὅχι, μπαμπά! Μ' ἀγοποῦν τόσο πολὺ, καὶ σ' ἀγοποῦν καὶ σένα.

— Ἐμένα; Ρώτησε μὲ πικρὸ χαμόγελο ὁ Προκόπης: Κοροιδεύεις;

— Καταβαθαίνω, εἶπε ὁ Γιάννης μαλακά, σ' ἔχουνε πληγώση μερικά πράγματα... μὰ πρέπει καὶ σὺ νὰ νοιώσης πὸς ἦταν ἀναπόφευκτα... Ἐχουνε κοινωνική παράστασι μεγάλη... Ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν προσυλάσουιν ἀπὸ τὴν κακοκλωσῖα τοῦ κόσμου... Μὰ πιστιψέ με: Σ' ἀγαποῦν... Ἀπόδειξι πὸς θέλουιν τώρα νὰ λείψη κοθε παρετήγησι. Νᾶ ἔξασητὶ τὸ κάθε τί πού ἔγινε καὶ στο ἐξῆς νὰ ζήσουμε ὅλοι μαζὺ σὰν μῖα οἰγένεια.

— Νὰ ζήσουμε μαζὺ... αὐτοὶ καὶ μεῖς... δηλαδή κι' ἐγώ; ρώτησε μὲ κατάπληξι ὁ Προκόπης. Μίλα καλά, μωρὲ παιδί μου!

— Μὰ ναί, μπαμπά... Καὶ σὺ... καὶ σὺ!... τὸν βεβαίωσε ὁ Γιάννης.

— Μὴ με τρελλαίνεις, παιδάκι μου! Σ' ὁποῖον ἄλλον νὰ τὸ πῆς αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ; μὰ δχι ἐγώ.

— Γιατὶ δχι ἐσὺ, μπαμπά;

— Γιατὶ ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι ταβερνιόρη.

— Καὶ μ' αὐτὸ; ρώτησε ὁ Γιάννης.

— Κάθε μέρα ρίχνω ἐξὸς μέσα στὸ λάδι: στὸ ἴδιο πιάτο βρισκονται, μὰ τὸ λάδι μένει λάδι; καὶ τὸ ἐξὸς, ἐξὸς! Ποτές δὲ γίνωνται ἔνα. Αὐτοὶ κι' ἐμεῖς... δηλαδή ἐγώ... Μποροῦμε νὰ κάτσομε στὸ ἴδιο σπίτι, μὰ θάμαστε πάντα σὰν τὸ λάδι με τὸ ἐξὸς. Δὲ θὰ γίνουμε οἰκογένεια, θὰ γίνουμε σαλάτα!...

— Κι' ὅμως, μπαμπά, εἶπε ὁ Προκόπης, προσηχτικὰ τώρα, εἶνε ἀνάγκη νὰ ρθῆς μαζὺ μας.

— Ὁ ταβερνιόρης με τοὺς ἄρχοντες; ἔκαμ' ὁ Προκόπης εἰρωνικά.

— Δὲ θᾶσαι πειὰ ταβερνιόρης! Τὸ μαγαζὶ θὰ κλεισῇ!

Ὁ Προκόπης τινάχτηκε ἄπανα μονομιάς, σάνα τὸν ἄγγιζαν μ' ἀναμμένο αἶθερο:

— Ποι ς τὸ λέει αὐτὸ; ρώτησε σ' ἄγριο ξέσπασμα. Ἰσαμε δῶ, παιδί μου! Οὔτε κουβέντα παραπάνου! Ὅλα τοὺς τᾶδωσα: Εἶχα μῖα ἔριουσία, τὴ μοιραστήκαμε. Εἶχα ἔνα δνομα, μούτὸ κούτσουρῆσαν. Εἶχα ἔνα παιδί, μούτὸ πῆρανε. Ἦμουνα πατέρας, με κανάνε μπάμπου μακροῦν. Μὲ ζευτελῶσανε, με τσαλαπατήσανε. Δὲ μίλησα, μὰ τώρα θὰ φωνάζω. Μῖα παρη

γοριά μούμεινε στὸν κόσμο; μῖα παρηγοριά καὶ μῖα περηφάνεια—ναί, περηφάνεια—ἡ δουλειά μου. Θέλουνε νὰ μοὺ τὴν πάρουνε κι' αὐτὴ; Ὅχι! Χίλιες φορὲς δχι! Αὐτὸ δὲ γίνεται!

— Ἡσύχασε, μπαμπά! εἶπε ὁ Γιάννης κάπως τρομαγμένος. Μὴν κάνεις ἔτσι, μπορεῖ νὰ σοῦρθῃ τίποτα... Μὴν ἀνάβεις πρὶν τ' ἀκούσης ὅλα!

— Δὲν ἔχω ν' ἀκούσω τίποτα! φώναξε ὁ Προκόπης: Μὲ θέλουνε χασομέρη, γιὰ νὰ με καταλάβουνε δικὸ τους... Στὸ εἶπα: Εἶμαστε τὸ λάδι καὶ τὸ ἐξὸς. Αὐτοὶ ντρέπονται πού δουλεύω, ἐγὼ θὰ ντρέπομαι νὰ κάθουμαι. Δὲν εἶνε γιὰ τὰ λεφτά, δὲν εἶνε γιὰ τὸ κέρδος; μ' ὅλα τὰ πλοῦτη πού σοῦδεφα, τὸ βλέπει, ἔμεινα ταβερνιόρης; δὲν εἶχα κανένα καῦμο ν' ἀνέβω. Πού θὰ πάμε, μωρὲ παιδί μου, μ' αὐτὸ τ' ἀνέβασμα; Στὰ σύγνεφα; Τὴν ἀγαπάω τὴ δουλειά μου, κατάλαβε το... Κι' ἡ πὶὸ ταπεινὴ δουλειά ἔχει τίς χάρες τῆς, αἶμα τὴν πάρης με μεράκι. Τὴν ἀγαπᾶω τὴν ταβέρνα μου! Κάθε πρῶτὸ πού σφυρᾶνε ἡ φάμπρικες καὶ τὰ βαπρόκια, πετάει ἡ καρδιά μου, πού καταβαίνω στὸ τεζάκι νὰ δῶσω στὸ θερμαστιά, στὸ ναῦτη, στὸν ἐργάτη ἔνα κρασί, ἔνα ροῦμι, νὰ στηλαβῇ νὰ πᾶσ τὴ δουλειά του... Δὲν ξέρω, μπορεῖ νὰ γελιέμαι, μὰ κείνη τὴν ὥρα μού φαίνεται πὸς δὲν πουλάω ποτὸς μού φαίνεται πὸς κερνάω κούρναγιο, νὰ βαστάζουνε τὴν ἀγγάρεια τῆς ἡμέρας. Καὶ τὸ βράδυ πού γυρίζουνε πικραμένοι, τσακισμένοι κι' ἔρχονται δῶ καὶ σκοοπάνε, στὰ τραπέζια μου, στὴν τσίκανα τοῦ τηγανιοῦ, στὸν καπνὸ τοῦ τσιγαρόου... εἶνε φορὲς πού ἡ ταβέρνα μού φαίνεται σὰν κλωσῖα. Τοὺς ζεσταίνει ὅλους ἀτα φτερά τῆς, τοὺς βοηθάει νὰ στείλουνε κάτω τὰ φαρμάκια, τοὺς ναουρούς; καὶ σ' ἡμᾶς... Ὅλους τοὺς ξέρω ἔναν-ἔναν με τ' ὄνομά τους; κι' ἄμα φύγουιν; πάντα θὰ μείνη κάποιος ἀλλήτης στὴ γωνιά; τὸν ζυγῶ, κάθουμαι κοντὰ του, τότε κερνάω κρασί, τοῦ λέω τὰ βᾶσανά μου... Πόσες φορὲς δὲν ἔχω πιάσει τίς ἱστορίες με κάτι τέτοιους... πὸς ἔχω ἔνα πα δὲ στὴν ξενητιά... Πόσες φορὲς δὲν τοὺς εἶδα νὰ δακρῶζουιν!...

— Αὐτὰ ὅλα—εἶπε ὁ Γιάννης—σὲ τόσο καταπειστικὸ—πρέπει νὰ τελειώσουνε, μπαμπά. Βασανιστικὸς τόσο πολὺ. Κουράστηκες... Εἶνε καιρὸς νὰ ἡσυχᾶσης.

— Καὶ θάτανε ξεκούρασι αὐτὴ γιὰ μένα; Τὸ ἀκέφτηκες καλά;

— Κι' ἂν στὸ ζητοῦσα γιὰ τελευταῖα χάρι; Εἶπε τώρα ὁ Γιάννης με γλύκα, παρακαλετά; Ἄν σοῦλεγα πὸς σ' αὐτὸ κρέμεται ἡ εὐτυχία μου;

— Καλά, μωρὲ παιδί μου, εἶπε ὁ Προκόπης, ἡσυχᾶ, βαρεῖά... Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι...

Καὶ τράβηξε ἀργά, συλλογισμένος, στὸ τεζάκι, ἀνοιξε σιγὰ-σιγὰ ἔνα συρτάρι, τράβηξε ἔνα πιστόλι, τὸ πῆρε καὶ γύρισε πάλι ἀργὰ στὸ παιδί του.

— Τί εἶν' αὐτὸ; Ρώτησε ὁ Γιάννης με κατάπληξι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Προκόπης τινάχτηκε ἔπάνω μονομιάς, σὰν νὰ τὸν ἄγγιζαν με ἀναμμένο αἶθερο.